

VERS, PRÓZA

Apor Elemér

Tarkő 960 méter

Bükki szimfónia

Megállok olykor
lábad előtt
Bükk óriás homlokú
kopár köve
amint elnézel a völgyek fölött.
Nyugodt vagy és hűvös,
mint méltóságos kőhöz illik.
De, tudom, homlokod mögött
őrzöd az anyag emlékezetét
a rettenetes mozdulatot
amivel tested a tengerből
feldobott.

Tenger volt itt az idők előtt
s te, parti szikla, őrizted hullámaid
játszottál csillámló halakkal
csiklandó najádokkal
s ha jó kedvük volt
nyakadba szórták a tajték
fehér parazsát
csillagot dobtál a habok közé
s elringattad az álmos holdat
vagy, ha úgy esett
tovább fricskázta
az összetört csónakok roncsait
szétzúzott hajósok
fuldokló sikolyát
De a víz megmozdult a tűztől
az fordította sorsát
s egy földrészt emelt fel
mint a morzsát
asszony torkából tör ki
a rettentő kiáltás
mikor gyermeket szül,
mint e táj üvöltött,
míg megszülte önmagát
és arca új formát kapott.
Csikorgott a kő
meggömbültek a sziklák
bömböltek az ormok